

KAPITOLA 4

Danica a Ben

Danica v naší školní jídelně. Sedí u stejného stolu jako obvykle, obklopená kamarády. V jídelně se to hemží lidmi jako vždycky. Část žáků si povídá, obědvá, směje se. Jiní – ti, co jsou vždycky sami – si nepovídají, nesmějí se. Danica je dneska extra zářivá, má na sobě fuchsiový ohoz, který nejspíš býval něčimi plesovými šaty.

Zprava se k jejímu tácu přisune jiný a narazí do něj. Na druhé straně tácu je Ben a usmívá se na ni.

„Říkal jsem si, že bych tě pozval na rande,“ řekne.

„Nemáš náhodou holku?“ zajímá se Danica.

„Už ne,“ řekne Ben a nakloní se k ní. „Kdybych tě pozval ven, jak bys odpověděla?“

Danica se k němu taky nakloní. „Musíš mi tu otázku položit, jinak se to nedovíš.“

„Šla bys se mnou na rande?“

„Jasně,“ řekne. „Proč by ne?“

Tahle chvíle, oni dva na verandičce, líbají se, jako by byli na světě sami.

Danica na pláži, v noci, všude kolem jsou ohniště, každé z nich obklopené jejími přáteli, všichni se baví nebo si u ohně hřejí ruce a tváře nebo jenom pozorují odletující jiskry. Danica klopýtá po písku pryč od nich všech. Vypadá neklidně, pátrá pohledem. Projde kolem záchranářské věže číslo dvacet tři, pak dvacet čtyři. U věže číslo dvacet sedm najde Bena, není ale sám. Líbá svoji expřítelkyni, která, jak to tak vypadá, není zas tak úplně ex.

Danica leží doma ve svojí posteli, je sama. Projíždí svoje profily na sociálních sítích, maže fotky, příspěvky, komentáře. Změní si status na Single. Odebírá lajky a sledované účty, až už nikde nezůstane ani stopa po tom, že s Benem kdy chodila.